

Arrest

nr. 51 040 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VAN DEN BROEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 december 2008 het Rijk binnen en diende op 10 november 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 10 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Sri Lankaanse nationaliteit te beschikken, tot de Tamil-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Chunnakam in het district Jaffna. Op 1 december 2008 diende u hier een eerste asielaanvraag in. Op 3 maart 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van merkwaardige elementen in uw verklaringen over uw dochter Selvam Tharsini, van de ongeloofwaardigheid van jullie directe vluchtaanleiding en op grond van de ongeloofwaardigheid destijds recent afkomstig te zijn uit het conflictgebied in het noorden en

oosten van Sri Lanka. Op 23 maart 2009 diende u tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 3 juni 2009 weigerde de RvV u de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. U keerde niet naar Sri Lanka terug. Op 10 november 2009 diende u een tweede asielaanvraag in, op basis van dezelfde asielmotieven. U stelde ook dat de echtgenoot van uw dochter intussen werd vrijgelaten door zijn ontvoerders. Als nieuwe documenten brengt u aan: uw identiteitskaart, een verklaring van de "Justice of Peace", drie elektriciteitsrekeningen, een bankboekje, kopie van een uittreksel van het geboorteregister, kopie van een geboortecertificaat en drie medische attesten. Verder roept u persoonlijke medische problemen in en de medische problemen van uw dochter.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. U baseert zich voor uw nieuwe asielaanvraag nog op dezelfde motieven die u eerder aanhaalde en die als ongeloofwaardig werden bestempeld. U brengt immers onvoldoende nieuwe elementen aan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw dochter, de ongeloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding en de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit het noorden of het oosten van Sri Lanka te herstellen. De identiteitskaart die u nu voorlegde werd u al uitgereikt in 1989, en is document dat uw recente aanwezigheid in Jaffna kan aantonen. De verklaring van de "Justice of Peace" dateert van 23/06/2009, dus van ruime tijd na de weigeringbeslissing van het CGVS en werd dus opgesteld ter wille van het verdere verloop van de asielprocedure. In het licht van de eerdere vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit het noorden of het oosten van Sri Lanka dient over dit document tevens te worden opgemerkt dat het niet duidelijk is op welke basis uw zogenaamde verblijf in Chunnakam tot 1 september 2008 werd vastgesteld. Bovendien verklaarde uw dochter dat de schoonbroer van uw tante dit attest ging ophalen en dat het werd opgemaakt op basis van de identiteitskaarten en de geboortecertificaten (CGVS dochter 17/05/2010 p. 2), twee documenten die in casu uw recente herkomst uit het noorden van Sri Lanka niet aantonen. Beide documenten werden immers al jaren geleden uitgereikt. Uw geboortecertificaat en het uittreksel uit het geboorteregister betreffen louter kopies, die geen bewijswaarde hebben omdat ze gemakkelijk kunnen worden vervalst. Uw bankboekje toont louter aan dat op 29/04/2006 een laatste geldopname werd gedaan van uw rekening. Deposito's of geldopnames bij een bank vormen echter geen bewijs van verblijf. Ook de elektriciteitsrekeningen vormen geen afdoende bewijs dat u daar in de betreffende periodes persoonlijk effectief verbleef, of zelfs dat u deze zelf betaalde zoals u beweerde.

De drie medische attesten betreffen louter uw medische aandoeningen. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Daarnaast dient te worden vermeld dat aan uw dochter Selvam Tharshini (OV n° 6.357.739) die zich op dezelfde asielmotieven baseert eveneens de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw dochter, van uw directe vluchtaanleiding en van uw recente herkomst uit het noorden van Sri Lanka nog steeds niet hersteld zijn, dient het CGVS vast te stellen dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de *‘Schending van artikelen 2 en 3 van “Wet Motivering Bestuurshandelingen”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. In een tweede middel roept verzoeker de *“Schending van de regels van evenredigheid”* in en voert hij aan dat *“Een zekere twijfel/onzekerheid van verweerder omtrent de basis waarop de verklaring van de Justice of Peace is gesteund, dat met een negatieve beslissing door verweerder – en aldus een verwijdering van het grondgebied – wordt gesanctioneerd zonder een afweging te maken tussen de gevolgen van de verwijdering, kan niet als evenredig worden beschouwd”*.

2.3.1. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan echter niet worden weerhouden nu de beslissing geenszins in wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd en de gevolgen van de beslissing evenmin in wanverhouding staan met het doel van de beslissing die de commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen. Overigens wordt de verklaring van de Justice of Peace niet ondersteund door overtuigende, geloofwaardige verklaringen van verzoeker en is een kandidaat-vluchteling verantwoordelijk voor de documenten die hij voorlegt in het kader van de asielprocedure. De Raad wenst te benadrukken dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet) en dat in casu dient te worden vastgesteld, na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier, dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

2.3.2. Het tweede middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de *“Schending van het redelijkheidsbeginsel”* en stelt dat *“verweerder misbruik van haar discretionaire bevoegdheid”* maakt.

2.4.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

2.4.2. Het derde middel is ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een vierde middel beroept verzoeker zich op een *“Schending van de invulling van het begrip “vluchteling” van artikel 1 a van het Verdrag van Genève”*.

3.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Verzoeker volhardt in de asielmotieven aangebracht in het kader van zijn eerste asielaanvraag, maar beweert dat zijn schoonzoon intussen werd vrijgelaten. Als nieuwe elementen legde verzoeker zijn identiteitskaart voor, een kopie van zijn geboortecertificaat, een kopie van een uittreksel uit het geboorteregister, een verklaring van de Justice of Peace, drie elektriciteitsrekeningen en een bankboekje. Verzoeker legde de originele versie van het geboortecertificaat voor nadat de bestreden beslissing werd genomen.

3.3. Te dezen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoekers vroegere asielaanvraag te herbeoordelen in onderhavig beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienden te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd zijn asielrelaas reeds bedrieglijk bevonden. Verzoeker, noch zijn dochter maakten hun recente afkomst uit het noorden en oosten van Sri Lanka aannemelijk en zijn verklaringen waren vaag, evasief en strijdig met die van zijn dochter alsook met de objectieve informatie.

3.4. Verzoekers identiteitskaart toont zijn identiteit aan maar aangezien het document in 1989 werd uitgereikt, kan dit bezwaarlijk een recent verblijf in Jaffna aantonen, noch overigens zijn permanente verblijfplaats nu zijn dochter in Kandy geboren is en in Colombo geregistreerd stond. Het originele geboortecertificaat en de fotokopie van het uittreksel uit het geboorteregister kunnen verzoekers identiteit en zijn geboorte in Chunnakam staven, doch niet zijn verblijf aldaar. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat geen geloof kan gehecht worden aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift geen ander licht op deze stukken en hun bewijswaarde zodat de bevindingen van de CGVS op dit punt overeind blijven.

3.5. Betreffende de verklaring van de Justice of Peace stelt het verzoekschrift dat het document *“zonder omwegen bevestigt dat verzoeker tot 1 september 2008 te Chunnakam verbleef”*. Deze persoonlijke getuigenis kan niet overtuigen nu ze niet ondersteund wordt door overtuigende, geloofwaardige verklaringen en verzoeker en zijn dochter niet in staat zijn om eenduidig aan te geven op voorlegging van welke documenten de verklaring werd opgesteld. Geenszins kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat *“de basis waarop het verblijf in Chunnakam is vastgesteld, is namelijk in casu compleet irrelevant”* en dat *“De onduidelijkheid van deze zogenaamde basis waarop verzoeker zijn verblijf had in Chunnakam impliceert evenwel niet automatisch de ongeloofwaardigheid van het verblijf van verzoeker”*. Immers verzoeker is verantwoordelijk voor de documenten die hij in het kader van zijn asielaanvraag voorlegt en hij dient zich bijgevolg te vergewissen van hun deugdelijkheid. Nu de voorgelegde identiteitsdocumenten onmogelijk voor de Justice of Peace verzoekers recent verblijf in Chunnakam kunnen aantonen, ontstaat bij de commissaris-generaal terecht het vermoeden dat het document een gesolliciteerd karakter heeft, te meer gezien het document werd opgemaakt nadat verzoekers eerste asielaanvraag door de Raad werd afgewezen. Verzoeker is verantwoordelijk voor de documenten die hij in het kader van zijn asielaanvraag voorlegt en hij dient zich bijgevolg te vergewissen van hun deugdelijkheid. Waar hij stelt dat *“De onduidelijkheid van deze zogenaamde basis waarop verzoeker zijn verblijf had in Chunnakam impliceert evenwel niet automatisch de ongeloofwaardigheid van het verblijf van verzoeker”*, gaat hij eraan voorbij dat uit zijn verklaringen geenszins een recent verblijf in Jaffna blijkt en een ongeloofwaardig asielrelaas bezwaarlijk kan worden hersteld op basis van enkele documenten die worden neergelegd in het kader van een tweede asielaanvraag. Daarbij komt nog dat verzoekers dochter geboren is buiten Jaffna met name te Kandy op 100 km van Colombo en ze verder in Colombo geregistreerd stond zodat niet redelijk wordt aangetoond waarom verzoekers dochter in de registers van de Justice of Peace van Chunnakam zou kunnen voorkomen. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de neergelegde documenten.

3.6. De overige documenten, met name de elektriciteitsrekeningen, het bankboekje en de enveloppen, waarvan verzoeker meent dat *“deze elementen vormen immers -op zijn minst- een begin van bewijs en doen minstens een feitelijk vermoeden van verblijf (in Chunnakam) ontstaan, hetwelke aan te vullen is met het relaas van verzoeker, alsook met het officiële document van de verklaring van de Justice of Peace”*, kunnen bij gebrek aan overtuigende, geloofwaardige verklaringen niet overtuigen. Aldus vormen ze evenmin het bewijs van verzoekers persoonlijk recent verblijf in Chunnakam.

3.7. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot theoretische beschouwingen aangaande de *“invulling van het begrip vluchteling van artikel 1 a van het Verdrag van Genève”*, wat geenszins afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept in een vijfde middel de schending in *“van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*.

4.2. Verzoeker citeert voorts de relevante Belgische wetgeving en wijst erop dat Het Hof van Justitie (Grote kamer) op 17 februari 2009 verklaarde *“immers voor recht dat artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:*

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Dit is het geval van verzoeker.”

4.3. Verzoekers verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Grote kamer) van 17 februari 2009 inzake de prejudiciële vragen over de betekenis van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de kwalificatierichtlijn) gaat eraan voorbij dat artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, bescherming beoogt te bieden in uitzonderlijke situaties dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Sri Lanka of, in casu naar Jaffna, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker toont niet aan dat de actuele situatie in Sri Lanka valt onder de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, noch dat aldaar een dermate hoog niveau van willekeurig geweld bereikt wordt te meer nu niet wordt betwist dat de gewapende strijd in Tamilgebied is beslecht. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de neergelegde documenten blijkt verzoekers voorgehouden recent verblijf in het noorden van Sri Lanka alvorens zijn vlucht. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in het noorden van Sri Lanka.

4.4. Inzake de situatie in Colombo erkent het EHRM na nader onderzoek in NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27) dat deze met de daaraan verbonden toename van mensenrechtenschendingen kan verontrusten. Het EHRM sluit in zijn arrest niet uit dat voor de toepassing van artikel 3 EVRM individualisering in extreme gevallen van geweld niet steeds noodzakelijk is, maar concludeert anderzijds dat in casu de intensiteit van het geweld niet noopt tot dergelijke conclusie van algemeen risico voor alle Tamils die naar Sri Lanka terugkeren. Het Hof benadrukt in casu de individualiseringsvereiste zodat verzoeker dient aan te tonen aanspraak te kunnen maken op de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoeker steunt zich hiervoor op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en betoogt dat hij dezelfde problemen vreest als zijn schoonzoon onder meer ontvoering *“en zelfs moord”*. Dit laatste berust op loutere beweringen. Immers zoals werd gesteld in het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RvV 3 juni 2009, nr. 28 313) kan zijn onbekendheid met essentiële,

ingrijpende gebeurtenissen uit de dagelijkse realiteit er slechts op wijzen dat hij niet in Jaffna woonde of verbleef. Aldus missen naargelang de verklaringen, de verdwijning en/of ontvoering en/of moord van verzoekers schoonzoon en de gevolgen hiervan voor verzoeker, feitelijke grondslag. Verzoeker voert, voor zover hij effectief nog in Sri Lanka woonde, geen andere moeilijkheden, noch bijzondere aandachtspunten aan die mogelijk op een risico kunnen wijzen. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker legt Belgische medische documenten voor en stelt in zijn verzoekschrift *“Verweerder stelt ten onrechte dat de ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. (...) Verweerder heeft duidelijk geen enkele rekening gehouden met deze documenten en heeft derhalve onvoldoende zorgvuldig gehandeld in haar motivering ten aanzien van dit aspect”*. Verweerder merkt terecht op dat verzoeker nalaat te verduidelijken op welke wijze de documenten zijn asielrelaas kunnen onderbouwen nu uit de Belgische documenten blijkt dat verzoeker aan verschillende aandoeningen lijdt, maar geen link blijkt met zijn asielrelaas, dan wel met zijn herkomst. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat de Raad overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet, niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst, nu verzoeker zelf toegeeft dat hij de medische documenten reeds heeft aangewend *“in het kader van de procedure tot aanvraag van een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”*.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK